

Polský chrt je velké plemeno, silné a svalnaté

Je zřetelně mohutnější a silnější než ostatní krátkosrstí chrti

Polský chrt (chart polski)

Dnešní kulturní plemeno polský chrt (chart polski) je výsledkem rekonstrukce původního, pro polské území historicky doloženého chrta používaného ve zdejších rozlehlých nížinatých oblastech k lovu zajíců, lišek, dropů, ale i vlků. Polsko je také podle Mezinárodní kynologické federace (FCI) zemí jeho původu.

Z vývojového hlediska patřil starý polský chrt do příbuzenstva varjažského chrta, k okcidentálním chrtům severského typu, a tomuto zařazení plně vyhovuje i jeho rekonstrukce - dnešní kulturní plemeno.

Původ a vývoj

Do vývojové linie chrtů okcidentálního původu náležejí jednak chrti mediteránního typu, k nimž patří - pomíne-li se rovněž ze Středomoří pocházející starobylé chrtovité plemeno ibizský králičí pes (podenco ibicenco) - například sicilský chrt (cirneco dell'Etna) a faraonský pes (původně maltský chrt, kelb tal fenek), jednak chrti severského typu, k nimž náleží například španělský chrt, italský chrtík, grejhaund, vipet, skotský jelení pes nebo irský vlkodav. Patřil k nim i chrt Keltů latinsky nazývaný vertragung („rychlonož“).

Předky keltského chrta byli chrti mediteránního typu, kteří se dostali ze Středomoří s Kely do severnějších oblastí Evropy. Zde se přizpůsobili chladnějšímu klimatu, což se projevilo na jejich exteriéru. Oproti mediteránním chrtům měli delší, někdy i hrubou srst s hustou podsadou, která je lépe chránila před zimou a deštěm, a dozadu složené ušní boltce. Zatímco vztyčené, relativně velké ušní boltce mediteránních chrtů bránily v tep-

lém Středomoří jejich přehřátí, v chladných oblastech Evropy by byly bývaly, zejména v zimním období, příčinou nadměrných tepelných ztrát. Složením dozadu se zmenšila jejich plocha a tím se snížily i tepelné ztráty.

Keltští chrti byli rozšířeni především v západní Evropě. Nebyli plemenem v dnešním zootechnickém slova smyslu, představovali ale výchozí, v hlavních znacích stavby těla jednotnou, přitom však značně proměnlivou (variabilní) a přizpůsobivou (adaptabilní) populaci, z níž v různých

Jsou rádi v přírodě

ných oblastech jejího areálu rozšíření vznikaly procesem reprodukční izolace místní variety odlišné od jiných takových lokálních variet i od příslušníků výchozí populace. Z některých variet se pak za příhodných podmínek vyvinula svěbytná přírodní plemena.

Tak se stali keltští chrti na evropské pevnině předky italského chrtíka, španělského chrta i vymřelého hrubosrstého fríského chrta a na Britských ostrovech grejhaunda, vipeta, skotského jeleního psa a irského vlkodava. S germánskými předky Normanů, kteří je získali od Keltů, se dostali chrti ze západní Evropy také do Skandinávie, kde z nich také vznikla procesem reprodukční izolace svěbytná forma - varjažský chrt.

Varjažský chrt byl chrt švédských Normanů (Vikingů) neboli Varjagů. Ti podnikali již od začátku 9. stol. převážně dobovací výpravy do nitra východní Evropy a s nimi se do těchto oblastí dostávali jako prostředek k obstarání čerstvé masité potraviny také jejich chrti. Podobně jako keltský chrt nebyl ani varjažský chrt plemenem v současném pojetí. Na rozsáhlém území východní Evropy však opět představoval onu v hlavních znacích stavby těla jednotnou, současně ale značně variabilní a adaptabilní populaci, z níž za vhodných podmínek, kterých zde bylo dost a dost, vznikaly různé lokální variety a později i přírodní plemena.

Tak se z varjažských chrtů vyvinul v Pobaltí zřejmě již vymřelý kuronský neboli pobaltský chrt, na území dnešního Polska polský chrt, který také vyhynul, ale byl v druhé polovině 20. stol. rekonstruován, a na území současné Ukrajiny, jižního Ruska a stepních oblastí centrálního pásma evropské části Ruska ukrajinský (ruský krátkosrstý) chrt (chortaja borzaja, chortaj). Potomci varjažských chrtů se také stali jedním z předků ruského chrta - barzoje a maďarského chrta.

Názor uvedený ve standardu FCI, že polský chrt je potomkem orientálních chrtů typu perského chrta - saluky, nazývaný také tazy, může platit v tom smyslu, že se na jeho vzniku mohl podílet také jihoruský stepní chrt (stepní barzoj neboli bílý tazy, južnorusskaja stěpnaja borzaja). Ten je pozůstatkem chrtů orientálního původu na ruském území a blízkým příbuzným středoasijského (turkmenského) chrta (tazyho), jehož příslušníci se spolu s potomky varjažského chrta podíleli na vzniku ruského chrta - barzoje.

Vznik kulturního plemene

Převážně rovinnaté území dnešního Polska skýtalo ideální podmínky pro uplatnění psů lovicích štváním na viděnou. Chrti zde používaní byli poměrně velcí, silní a velmi odvážní. Měli hustou, ne zcela krátkou a na některých partiích těla, zejména ze zadu na stehnech a na spodní straně ocasu, poněkud delší, tvrdší krycí srst a hustou podsadu. Vyskytovali se hojně ještě v 19. století, ale už nikoli v původní podobě, protože byli intenzivně kříženi s importovanými grejhaundy, aby získali na rychlosti. Obě světové války však chov těchto psů naprosto zlikvidovaly. Polský chrt vymřel.

V druhé polovině 20. stol. se skupina polských chovatelů v čele s M. Szmurlo - Gadziowskou pustila do rekonstrukce původního polského chrta. Regenerace v úvahu nepřicházela, protože v Polsku se žádní původní chrti nezachovali. Záměrem chovatelů bylo vyšlechtit chrtu co nejpodobnějšího formě vymřelého, který by vzhledem připomínal - stručně řečeno - krátkosrstého nebo hrubosrstého ruského chrta - barzoje. Měl dobře snášet chladné klima, což znamená, že měl mít ne zcela krátkou, ale hustou krycí srst s dobře vyvinutou podsadou. Také měl být dostatečně rychlý a vytrvalý, velmi odvážný, ale dobře ovladatelný. Nikdy neměl projevovat strach nebo nedostatek ochoty k práci. Kostra měla být velmi silná stejně jako kosterní svalovina. Velký důraz byl kladen na pohyb, který měl být v kroku i v klusu vydatný, prostorný a plynulý.

S ohledem na vývojovou příslušnost původního polského chrta byl šťastně zvolen za výchozí plemeno rekonstrukce ukrajinský neboli ruský krátkosrstý chrt, který byl křížen s ruským chrtem - barzojem a snad i s grejhaundem a skotským jelením psem (zcela přesné údaje nejsou bohužel k dispozici).

Ještě dost dlouho po druhé světové válce se zdálo, že ukrajinský (ruský krátkosrstý) chrt vymřel podobně jako polský chrt,

nicméně se na území někdejšího SSSR vhodné jedince podařilo nalézt. Toto plemeno nebylo sice nikdy chováno v pravém slova smyslu organizovaně, ale existovalo jako běžně používaný lovecký pes a zachovalo se dodnes. Je potomkem prapůvodních ruských chrtů - „prabarzojů“, kteří měli různé osrstění - krátké, hrubé i dlouhé. Zatímco dlouhosrstí se stali předky moderního ruského chrta - barzoje, krátkosrstí a hrubosrstí jsou považováni za předka ukrajinského (ruského krátkosrstého) chrta.

Ukrajinský (ruský krátkosrstý) chrt nebyl nikdy mezinárodně uznán, i když jeho standard byl v někdejší SSSR zpracován a uveřejněn již v roce 1951. Byl to lovecký pes používaný k lovu zajíců, lišek, srnčí zvěře, antilop sajk (Saiga tatarica), gazel dzerenu (Procpra gatturosa), divokých koček a vlků. Uplatňoval se jak v teplých klimatických krajích Ruska, v okolí Stavropolu a Saratova, tak v chladných lesostepních oblastech - jaroslavské, petrohradské a sverdlovské. Jde o velkého chrta suché konstituce, jehož kohoutková výška činí u psů asi 65 až 75 cm a u fen asi 61 až 71 cm. Délka trupu představuje 103 až 105 procent kohoutkové výšky. Hlava je suchá, při pohledu shora klínovitého tvaru, v mozgovně poměrně široká. Čelní sklon je povlovný, mírně naznačený. Čenichová partie má být při pohledu shora protáhle trojúhelníkovitá, zašpičatělá, nosní hřbet lehce klenutý. Oči jsou velké, oválné, poněkud šikmé, hnědé barvy různého odstínu. Ušní boltce mají být tenké, poměrně malé, dozadu složené. Krk je dlouhý, svalnatý. Horní linie těla může být vcelku horizontální nebo jen lehce spáditá, nikdy nesmí být příliš svažitá. Vzdálenost mezi kyčelními hrboly nemá být menší než 7 cm. Ocas je dlouhý, šavlovitě zahnutý, na konci může „kroužkovat“. Hrudník je hluboký tak, že dosahuje k loktům. Břicho musí být výrazně vtažené. Končetiny jsou suše osvalené, silných kostí, hrudní při pohledu zepředu a pánevní při pohledu ze zadu musejí být

rovné a rovnoběžné. Krycí srst je dlouhá asi 2,5 cm, uzavřená, těsně přilehlá. Zbarvení může být bílé, černé, červené, plavé, červené s černým stínováním, s bílými znaky nebo bez nich, žíhané.

Ať již byla s ukrajinským (ruským krátkosrstým) chrtem křížena ta či ona z výše uvedených plemen, vždy šlo o spojování okcidentálních chrtů severského typu, tedy plemen vývojově spřízněných, shodujících se v základních znacích stavby těla. Rekonstrukce proto nebyla neúměrně zatížena obtížnou a dlouhotrvající selekcí zaměřenou na nežádoucí, vzhledu plemene zcela cizí znaky. Roku 1989 bylo snažení polských chovatelů dovršeno - FCI polského chrta oficiálně uznala a ten se tak stal zatím nejmladším kulturním plemenem ze skupiny číslo 10 (chrti).

Polský chrt s psůvodem v polském národním kroji

Komentář ke standardu

Polskému chrtovi náleží standard FCI číslo 333 z roku 1999. Podle něj jde o plemeno velkého vzrůstu, silné a svalnaté, zřetelně mohutnější a silnější než ostatní krátkosrstí chrti. Přesto nesmí být ani těžké, ani nemotorné. Silná kostra, pružný trup, výrazná kosterní svalovina a mohutné čelisti dokazují, že jde o loveckého psa vhodného do náročných klimatických podmínek. Slabá kostra a špatně vyvinuté, snadno lámavé kosti jsou nežádoucí a při posuzování se hodnotí jako vada. Stejně přísně se posuzuje slabá kosterní svalovina a celkově oslabená konstituce. Pro celkový zjev je důležitý také výraz očí a jejich pronikavý pohled.

Povahově jde o sebevědomého, sebejistého, odvážného, poněkud odtazitého psa,

Ukrajinský (ruský) krátkosrstý) chrt

Nejrychlejší psi světa – 15. díl

Polský chrt je sebevědomý, sebejistý a odvážný, proto může být dobrým hlídačem

Různé barvy v jednom vrhu

kteří je velmi rychlý, vytrvalý a hbitý. V akci reaguje okamžitě a s velkou razancí. Bezdůvodná agresivita, přehnaná plachost a „ospalost“ je u něho krajně nežádoucí a hodnotí se jako vylučující vada. Tělesný rámec, daný vzájemným poměrem délky těla a kohoutkové výšky, má činit 10,2 až 10,3 : 10. Výrazné porušení žádoucího poměru délky a výšky se posuzuje jako vada. Kohoutková výška činí v ideálním případě 70 až 80 cm u psů a 68 až 75 cm u fen. Větší kohoutková výška je přípustná v případě, že zůstává zachována pro plemeno typická stavba těla. Menší kohoutková výška není důvodem k diskvalifikaci, pokud takový jedinec nevykazuje žádnou jinou vadu.

Hlava má být silná, suchá, dlouhá. U psů činí vzájemný poměr délky hlavy a kohoutkové výšky 37 až 39 : 100, u fen 36 až 38 : 100. Vzájemný poměr délky čenichové partie a délky mozkovny činí přibližně 1 : 1, ale čenichová partie může být také o maličko delší. Šířka hlavy, měřená v nejširším místě jařmových oblouků, se má k délce hlavy asi jako 38 : 100. Žádoucí poměr obvodu čenichové partie, měřeného těsně před očima, se má k délce hlavy asi jako 80 : 100. Mozkovna je svrchu plochá, podélná čelní brázdička je slabě patrná, hluboká nejvýše 5 mm. Příliš hluboká čelní brázdička se hodnotí jako vada. Čelní hrboly a nadočnicové oblouky mají být málo patrné, jsou-li silně vyklenuté, jde o vadu. Postranní linie mozkovny mají plynule přecházet do postranních linií čenichové partie. Čelní sklon (stop) by měl být jen velmi slabě naznačený, příliš srázný se hodnotí jako vada. Čenichová partie musí být silná. Směrem k nosu se postupně zužuje, ale nemá být zašpičatělá, spíše tupě zakončená. Slabá a příliš ostře zašpičatělá čenichová partie je nežádoucí. Špička nosní houby je při pohledu z boku poněkud níže než linie nosního hřbetu, což znamená, že nosní hřbet se směrem k ní leh-

ce sklání. Příliš výrazné klenutí (klabonos) je však nežádoucí. Průběh horní linie mozkovny v prodloužení a linie nosního hřbetu je při pohledu ze strany lehce rozbíhavý. Nos je zbarven černě nebo tmavě, má být velký a při pohledu ze strany vysunutý před vrchol dolní čelisti. U modrých a běžových jedinců může být zbarven modře nebo běžově. Vadný je růžově nebo strakatě zbarvený nos. Pysky po celé délce dobře přiléhají k čelistem a zubům a nejsou přehnaně suché. Nesmějí však být příliš masité, takové se hodnotí jako vadné. Horní pysk tvoří v koutku neveliký záhyb, který překrývá pigmentovaný okraj dolního pysku. Čelisti a zuby mají být silné. Požaduje se nůžkový skus, ale klešťový je také přípustný. Slabé čelisti se považují za vadu tak jako podkus a předkus dolní čelisti. Vadou je též pozorovatelné chybení zubů, ale na první přemoláry se nebere ohled. Žádoucí jsou tmavě zbarvené oči. Podle barvy srsti bývá duhovka tmavě hnědá až jantarová. Oči mají být dosti velké, mandlovitého tvaru, mírně šikmé. Nesmějí být vypoulené. Okraje očních víček mají být tmavě pigmentované, ale u modře a běžově zbarvených jedinců může být jejich barva modrá nebo běžová. Vadou jsou růžové nebo přerušované pigmentované okraje očních víček. Za vylučující vadu musejí být považovány malé oči a trojúhelníkovité oční šterbiny. Ušní boltce by měly být středně velké,

dosti úzké. Jsou-li nataženy kupředu, musejí jejich špičky dosahovat k vnitřním očním koutkům. Mají být nasazeny v úrovni linie očí. Chrupavka ušních boltců je poměrně měkká, což způsobuje, že vypadají jako dosti masité. Mají být dozadu složené, přiléhat ke krku, ale mohou také být neseny „střechovitě“, což znamená, že jsou u základny zvednuté a jejich špičky směřují do stran. Při vzrušení bývají zcela vztyčené nebo vztyčené s lehce dopředu klopenými špičkami. Vadné jsou ušní boltce zavěšené, ploše přiléhající k lícím.

Krk má být dlouhý, svalnatý, silný, na pomyslném příčném řezu oválný. Jeho horní linie přechází plynule do kohoutku. Vadný je krk krátký a slabý. Hlava by měla být dosti vysoko nesená, v klidu však bývá nesená o něco níže než u grejhaunda. Není žádoucí, aby byla nesená příliš vysoko nebo příliš nízko. V normálním postoji odpovídá kohoutková výška výšce naměřené v nejvyšším bodu zádě. Kohoutek příliš nevystupuje, ale je zřetelný. Horní linie těla musí být v partii hrudníku rovná, již pouhý náznak vyklenutého hřbetu se považuje za vadu. Bedra mají být široká a svalnatá, lehce vyklenutá, přílišné klenutí se hodnotí jako vada. U fen není na závadu, je-li horní linie těla i v partii beder téměř rovná. Zád by měla být zešikmená, spíše mírně svažitá, dlouhá, široká a osvalená. Vzdálenost mezi kyčelními hrboly má odpovídat 12 až 14 procentům kohoutkové výšky. Hrudník musí být velmi prostorný, hluboký, v ideálním případě je hrudní kost v úrovni loktů. Při pohledu zepředu má být hrud' dosti široká. Žebra jsou dlouhá, v poměru k páteři zešikmená. I zadní mají být zřetelně klenuté, nikoli však sudovitá. Hrudní kost musí mít dostatečnou délku. Plochá a mělký hrudník, krátká hrudní kost (příčina krátkého hrudníku) a nedostatečně vyvinuté předhrudí (je-li při pohledu ze strany vrchol hrudní kosti za-

Uplatňuje se hlavně při terénních dostizích

předním okrajem lopatky) se posuzuje jako vada. Břicho musí být vtažené. Ocas je dlouhý, u kořene silný, v klidu nízko nesený. Jeho konec může být vzhůru šavlovitě prohnutý nebo může tvořit uzavřený kroužek („kroužkovat“). V klidu může být nesen zcela rovně dolů zavěšený, ale ne tak volně jako u skotu, v pohybu bývá nesen výše, nesmí se však zvedat nad záď a bedra už od kořene. Nežádoucí je a jako vada se hodnotí ocas zakroucený nad hřbetem nebo zahnutý do strany.

Hrudní končetiny mají být dlouhé, suše, ale náležitě osvalené. Při pohledu zepředu jsou rovnoběžné a v normálním postoji nejsou od sebe příliš vzdálené. Vadou jsou strmé lopatky. Lokty nesmějí být ani vybočené, ani vbočené. Předloktí mají být dlouhá, vzdálenost lokte od podkladu odpovídá přibližně 54 procentům kohoutkové výšky. Tento poměr musí být zachován, aby pes nebyl příliš vysokono-

hý. Záprstí jsou při pohledu ze strany poněkud zešíkmená. Tlapky mají být oválné, prsty sevřené a klenuté. Nesmějí být ani vybočené, ani vbočené. Za vadu se pokládají deformity nášlapných polštářků. Pánevní končetiny jsou dlouhé, patřičně zaúhlené, v normálním postoji poněkud vzad posunuté, při pohledu zezadu rovnoběžné, poněkud dále od sebe postavené, ale vždy méně než u grejhaunda. Nedostatečné zaúhlení je pokládáno za vadu. Vadný je také v důsledku vbočených nebo vybočených hlezten tzv. kravský postoj pánevních končetin (do „X“), anebo postoj do „O“. Bérce musejí být dlouhé, hlezta silná. Tlapky pánevních končetin mají být díky sevřeným prstům kompaktní, oválné, ale delší než u hrudních končetin. Takzvané otevřené tlapky jsou vadné. Pohyb musí být plynulý, vydatný. Patřičné zaúhlení hrudních i pánevních končetin umožňuje jejich

volný a prostorný dopředný pohyb jak v kroku, tak ve cvalu. Při pomalém pohybu je přípustný mimochod, pokud pes ihned po zrychlení přejde do normálního chodu s diagonálním střídáním končetin. Při krátkém klusu mohou tlapky pánevních končetin dopadat při pohledu zezadu na podélnou osu pohybu těla.

Kůže je pružná, na celém těle dobře přilehlá ke kosterní svalovině a podkoží. Vadou je, je-li silná, volná nebo nedostatečně pružná. Krycí srst je na pohmat pružná, dosti tvrdá, nikoli však drátovitá. Nesmí být také hedvábná. Na trupu je různě dlouhá, na kohoutku poněkud delší, na bocích kratší, nejkratší je zespoda na hrudníku a na končetinách. Na břicho je jemnější a řídkší. Zezadu na stehnech a na spodní straně ocasu je nejdelší, musí ale být tvrdá. Tvoří tu náznak „kalhot“ a „kartáče“. Všechny barvy srsti jsou přípustné.

Ivan Stuchlý

Polský chrt v Čechách

Ráda bych se se čtenáři podělila o své osobní zkušenosti s polskými chrti. Jako úplně první polský chrt k nám byla v roce 2002 dovezena fenka Nadia Lowiecka Dusza (majitelka B. Bláhová). Naši fenku Czujnu Arcturus jsme si přivezli jako druhou a to v roce 2003. V roce 2006 jsme dovezli ještě dospělého psa polského chrtá Grema Akacjana, který se stal otcem našeho prvního vrhu „poláčků“. Dále do Čech přicestovali ještě další dva mladí pejsci a jedna fenka, všichni dovezeni přímo ze země původu – z Polska. Do dnešního dne (únor 2007) by mělo být v Čechách celkem 9 polských chrtů.

V naší chovatelské stanici máme 4 polské chrti, 3 feny a 1 psa, 3 chrti jsou dovezeni přímo z Polska, jedna fenka je již náš odchov. V roce 2006 jsme odchováli historicky první vrh polských chrtů v Čechách. Zakladatelkou naší stanice je nyní čtyřletá fenka Czujna Arcturus, která je typickou představitelkou svého plemena, má řadu výstavních ocenění – zatím největší ocenění získala na světové výstavě v Poznani 2006, kde vyhrála mezi 80 dalšími polskými chrti a získala titul Světový vítěz, nejlepší fena, vítěz plemene atd. Mimo výstav se aktivně zúčastňujeme také coursingů, kde naše fena také získala některé z titulů, například Mistr Čech 2005, 2006, Vítěz města Litomyšle 2006 atd. V Čechách zatím běhá jen ona, doufáme, že se to do budoucna zlepší.

Jak jsem se k polským chrtům vlastně dostala? Chrti se mi líbili snad odmalička, prvního – barzoje – jsem si pořídila v roce 1983 a od této doby jsem se začala aktivněji zajímat o kynologii jako tako-

vou. Zkoušela jsem i jiná plemena, ale nakonec jsem se k chrtům vrátila, protože v mých očích oni mají to „něco“, co ostatní psi nemají. A polští chrti se mi zalíbili tak hodně, že jsem se rozhodla si je pořídit a vlastně jim podřídit i svůj způsob života.

Jsou to podle mě velmi chytrí psi, lovci tělem i duší. Říká se o nich, že to jsou vlci v beráncím rouše, zároveň dokážou být věrnými a milými společníky člověka. Moc rádi se mazlí a to tak, že podstrkují hlavu člověku pod ruku a nutí tím člověka, aby je hladil a povídal si s nimi.

Mají typickou chrtí povahu, jsou sebevědomí, sebejistí, odvážní, působí vznešeně a odtažitě. Doma se chovají klidně až líně, naproti tomu při lovu jsou velmi rychlí a neúnavní.

Polský chrt se chová zdrženlivě vůči lidem, které nezná. Když někdo přijde na návštěvu, většinou ho akceptuje, pokud se k němu ovšem nechová příliš družně

a důvěrně. Když sám chce, seznámí se, rozumí si i s dětmi, pokud je dobře vychován a pokud mu děti neublíží. Ve vztahu k jiným, především stejně založeným, psům nemívá problémy.

Polští chrti jsou ostražití a v případě nutnosti dokážou přesvědčivě bránit svého pána i jeho majetek!

Péče o polského chrtá spočívá především v dobrém a kvalitním krmení, příjemném bydlení a kladném přístupu při výchově. Hlavně ve šteněním věku a v době dospívání, což je do 18 měsíců, musí být krmivo kvalitní, s vyšším obsahem minerálních látek a vitaminů. Péče o srst není náročná, protože je krátká, hrubší a má samočisticí schopnost. Přibližně jednou týdně je zapotřebí srst vykartáčovat. Všichni chrti včetně polského mají skvělou vlastnost - postrádají jakýkoliv psí pach! Tito chrti, aby byli šťastní a spokojení, potřebují hodně volného pohybu. Procházky by měly být dlouhé, nejlépe v terénu vzdáleném od silnic, aby si zvíře mohlo vybit nadmíru své energie. Svoje lovecké dovednosti mohou ukázat při coursingu, což je terénní běh chrtů v přírodních podmínkách za umělou návnadou, například igelitovým štrápcem. Většinou chrtů se tato zábava líbí a berou ji sice vážně, zároveň ale umějí poznat, že se jedná jen o jakousi hru a ne opravdový lov. Dokážou běžat i na klasickém oválu, ale myslím, že přírodní coursing je baví víc. Další informace, zajímavosti, fotografie, historii naleznete na našich stránkách: <http://xantusia.soldan.cz>

Iveta Soldánová, xantusi@atlas.cz

Vzácná štěňata